

„Bratří (a sestry), napodobujte mne. Hledte na ty, kdo žijí podle našeho příkladu. Neboť mnozí, o nichž jsem vám často říkal a nyní to s pláčem opakuji, žijí jako nepřátelé Kristova kříže; jejich koncem je zahynutí, jejich bohem břicho a jejich chloubou to, zač by se měli stydět, neboť smýšlejí přízemně. My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit. (Dopis Filipánům 3:17-21)

„Tehdy farizeové šli a radili se, jak by Ježíšovi nějakým slovem nastražili léčku. Poslali za ním své učedníky s herodiány, aby řekli: „Mistře, víme, že jsi pravdivý a učíš cestě Boží podle pravdy; na nikoho se neohlížíš a nebereš ohled na postavení člověka. Pověz nám tedy, co myslíš: Je dovoleno dávat daň císaři, nebo ne?“ Ale Ježíš poznal jejich zlý úmysl a řekl: „Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz daně!“ Podali mu denár. On jim řekl: „Čí je tento obraz a nápis?“ Odpověděli: „Císařův.“ Tu jim řekl: „Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“ Když to slyšeli, podivili se, nechali ho a odešli.“ (Matoušovo evangelium 22:15-21)

„Celým svým srdcem ti vzdávám chválu, přímo před bohy ti zpívám žalmy, klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost; svou řeč jsi vyvýšil nad každé své jméno.“ (Žalm 138:1n)

Vzpřímená víra aneb To křesťanství musí mít styl!

Ve chvíli, kdy se naši pacienti mohou postavit a vzpřímeně stát bez dopomoci, udělají velký krok zpět do samostatného života. Také každý, kdo si procvičí pevnou mysl a jasně a odpovědně se postaví za dobrou věc, byť by z toho zrovna nic neměl, postoupí výše a dále. Je to vzpřímená osobnost. Byť by při tom zůstal bolestmi upoutaný na lůžku, jeho život má styl! Žalmista si v tom smyslu zanotoval: „Odpověděl jsi mi v den, kdy jsem tě volal, dodal jsi mé duši sílu.“ (138:3) Jinými slovy: Bože ty jsi za tím, že jsem zůstal stát pevně...

Je dobře, když se naše děti naučí slušnému chování. Dámě se podává ruka nejdříve, ale čeká se, až nám podání ruky nabídne. Poté se podává ruka mužům, starší však podává první. Někdo je Excellence a jiný zase Eminence. Vše má svůj řád. Ale to není všechno. Někdo zvládá tyhle věci bez chyby a přesto zůstává bezpáteřným, nebezpečným a nedůvěryhodným.

Jen si všimněte: Zástupci velice nezvyklé koalice farizeů a herodiánů přichází za Ježíšem a osloví jej s vytríbeným citem pro hezká slova: „Mistře, víme, že jsi pravdivý a učíš cestě Boží podle pravdy; na nikoho se neohlížíš a nebereš ohled na postavení člověka...“ (Evangelium Matoušovo 22:16) a zároveň se jej zeptají, zda mohou zbožní lidé krást krácením předepsané daně.

Než se rozčílíte, že takové jednání nemá vůbec žádný formát a styl, udělejte jinou věc: Poděkujte za všechny, kteří nás předešli. Jejich jednání bylo jasné, přímé a poctivé. Prarodiče, rodiče, učitelé či politici. Dělal to, co měli, ve vědomí, že se nakonec všichni musíme poklonit před Božím majestátem a respektovat jeho podmínky. Tak to udělal žalmista, když ve svém zpěvu nešetřil chválou: „*Hospodine, všichni králové země ti vzdají chválu, až uslyší, co jsi vyřkl. Budou zpívat o Hospodinových cestách, neboť sláva Hospodinova je velká. Hospodin je vyvýšený, ale hledí na poníženého, zdálky pozná domýšlivce.*“ (Žalm 138:4-6) Jinými slovy: Pán Bůh je třída! On vše pozná, nepřilepí se na žádném vlezlém titulování a neuklouzne na leštěných podlahách paláců. A s ním se i my vyvarujeme hloupých a zbytečných debat, které nikam nevedou. A respekt před ním nakonec budou muset projevit naprosto všichni. I ti, kteří si myslí, že se může říkat cokoliv. I sebevědomí králové a pánové, kteří mazaně vymýšlejí pasti a pastičky na své protivníky. Zpívat si se žalmistou, to rovná páteř!

Ježíš ty své hosty také v okamžení prohlédl, vyčinil jim do pokrytců, protože se ptají na naprostou pitomost. A pak už to asi znáte, nechal si ukázat peníz daně a řekl jim: „Čí je tento obraz a nápis?“ Odpověděli: „Císařův.“ Tu jim řekl: „Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“ (22:20-21) Krátká, rychlá a prostá odpověď. A když to slyšeli, vzali zpátečku, kroutili hlavou a vyklidili pole.

Co s z toho vezmeme?

1. Budeme si vděčně připomínat všechny naše předky a současníky, kteří drží formát lidskosti a práva. Protokol a slušné chování se hodí nastudovat, ale rozhoduje něco jiného. Pokud máme cvičit naši páteř a posilovat všechny svaly udržující naši osobnost vzpřímenou, pak je také dobré číst žalmy. Staletími prověřená prevence proti hlouposti: „*I když jsem v soužení, ty mi zachováš život, vztáhneš ruku proti hněvu mých nepřátel a tvá pravice mě spasí. Hospodin za mě dokončí zápas. Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštíš dílo vlastních rukou!*“ (Žalm 138:7n)
2. Bylo to tak vždycky. Nestýskejme si na tuhle dobu, přijměme ji. Apoštol ve třetím textu našeho čtení připomíná, že to s některými perspektivními a duchovními lidmi dopadlo špatně proto, že: „*Žijí jako nepřátelé Kristova kříže; jejich koncem je zahynutí, jejich bohem břicho a jejich chloubou to, zač by se měli stydět, neboť smýšlejí přizemně.*“ (Filipanům 3:18b a 19) A to je pár desítek let po Kristu! Jinými slovy, pokud budeme chtít stále vítězit a dosáhnout toho nejlepšího tady a teď a nepřijmeme utrpení a nezdar, obtíže a nouzi, pak jsme se stali „nepřáteli Kristova kříže“. „*My však máme občanství v nebesích!*“ vykřikne apoštol. My tady budeme žít navzdory všemu tomu, co se hroučí; navzdory divným poměrům a všem pokrytcům v nich. Neseme Kristův kříž!
3. Pomáhejme jeden druhému ke vzpřímenému životu, k pravdivé lásce a laskavé pravdě. Věřme v sílu pravidelného cvičení a rehabilitace těla i duše. Posilujeme tím svaly a cvičení nám pomáhá unést naše vlastní tělo a s ním tuhle divnou dobu.
 Vyprávěla mi jedna pacientka o svých dcerách. Obě byly nadané a schopné, jedné se nedařilo udržet krok se svým vlastním řemeslem (fotografka) a technologie jí utekly, jiní schopnější přizpůsobivější ji předběhly. Ona se věnovala dětem. Sebrala síly a nakonec v padesáti letech promovala, dnes učí na základní škole.
 Té druhé dceři všechno šlo. Byla to skvělá švadlena, k maturitě šla v šatech, které si sama ušila. Do dalšího studia v oboru ji předběhly spolužačky, které neuměly šít a oděvní návrhářství nakonec studovaly proto, že jejich rodiče měli známosti. Podceňovala se a vdala se za člověka, který jí nepovzbudil k rozvoji a nepodporoval její svobodu. Její mysl ztvrdla u peněz.
 Vnučka, dcera téhle smutné ženy, se zastavila nedávno za mou pacientkou a po chvíli obecných řečí se jí zeptala: „Babičko, už jsi převedla svůj byt na maminku? Víš, kdybys náhodou umřela, bylo by přece jasné, jak to s tím bytem bude...“ Jenže ten byt, ve kterém bydlí ta pacientka, je družstevní a přenechala jí jej výměnou za větší ta první dcera. Tu noc po té návštěvě ta paní nespala.
 Když jsem si to vyposlechl, pomlčel jsem a pak jsem prosil, aby té druhé dceři ještě dala šanci. Aby s ní mluvila přímo a bez zloby. Ten život za to přece stojí.

Bylo to tak vždycky, že pravda a láska třely bídu; ty jsi však navěky, Otče v nebi

Bylo to tak vždycky, že svoboda a radost ze života se odměňovala křížem smrti, Pane Kriste

Bylo to tak vždycky, že úsvit nového rána s novou nadějí vždycky přišel včas, Duchu svatý

Proto ti „*Celým svým srdcem vzdávám chválu, přímo před bohy ti zpívám žalmy, klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost!*“ (Žalm 138:1n)

Požehnej nám, na Tebe čekáme i dnes!